

Описание на фамилиите в с. Осиково - Миланово

Ангеловци:

Произхождат от Факировци, които живеели в Бальовица, все още има останки от жилищата им. Първият, за който се знае, се казвал Ангел, след него е синът му Тома и неговите синове Лило и Марин. Тома бил на турска служба и често ходел в Берковица по работа. Наследници на фамилията Ангеловци са синовете на Лило – Коца и Ангел и на Марин – Лило, Младен, Иван, Цветко - изселен в Аржентина, един син в Люта и един в Шумен и съответно техните наследници. През 50-те години на миналия век в Новопазарско се изселва Ангел Коцов Ангелов с част от семейството си.

Ангел – от Факировци.

Син – Тома

Синове на Тома – Марин, Лило

Синове на Марин – Лило, Младен, Иван, Цветко, един в Люта, един в

Шумен

Синове на Лило – Коца, Ангел

Синове на Лило Маринов – Марин, Цветко, Тодор - изселен в Тлачене, Младен – изселен в Бистрец.

Синове на Младен Маринов – Димитър, Иван, Георги, Александър

Синове на Иван – оженва се на къща в Пенчовци и приема тяхното фамилно име – Петър, Ангел, Цветко. Ангел се изселва в Бистрец и запазва фамилното име.

Синове на Коца Лилов – Ангел, Йордан, Петър

Синове на Ангел Лилов – Исай, Димитър

Ангеловци се разселват в североизточната част на м. Гувна, къщите им са в съседство и се обособяват в малка махала

Анджиевци:

Наричали ги Мешинковци от “мешина”- кожен съд за вода, мляко и др. Най-старият, за който се знае, е Петко. Той отишъл във Враца да учи за бръснар. Брат му казал, че бръснар къща не храни, и му дал пари да отвори хан в Осиково. Това се случва в началото на 19 век. Петко отворил хан в Старото село до Топалийската къща. Отсядали в него и турците и го наричали турския хан. На Петко започнали да му казват “анджията” - така се създава фамилното име Анджиевци. В диалектното произношение на думата “хан” се изпуска звука “х”. Живели в Старото село в съседство с хана.

Синове на Петко са Гьонко и Вуто. Гьонко Петков е първият учител в Осиково. Синът на Гьонко – Петър Гьонков е бил кмет около 1902 год . и оставил ценни сведения за историята на селото. Изселил се в Сумер.

Синове на Вуто са Петко, Георги, Гоца и Алексо. Гоца е даден храненик на Никола Манчов Глухчов. Алексо се оженил на къща за Мира в Крънчовци. Петко и жена му Елена се заселили в Средни дел близо до водата. Техният син Георги се разболял като войник и оставил син Никола, който се изселил в Криводол.

Синове на Георги Вутов се преселват в м.Гувна, над Стубело. Георги Вутов дарява къща за кметство и училище в централната махала. Синът на Георги Методи е убит с пистолет от наемен убиец. Другите синове на Георги Вутов са Спас, Величко и Киро. Спас и Величко се изселват в Новопазарско. Синът на Спас Георги и наследниците на Киро живеят в м. Гувна.

Информатори: Георги Спасов Анджийски – 67 год., Александър Цветков Алексов –80 год.

Аршинковци:

Най-старият, за който се знае, е Гьона. Негови синове са Иван, Симеон, Цено. Син на Иван е Георги. След смъртта на Иван Георги е взет храненик от Гана Вълчова. Синове на Георги са: Александър, разстрелян след 09.09.1944 год., Иван, Димитър, Любен.

Симеон има една дъщеря Петра, омъжена за избягал от Македония след Илинденското въстание, който след раждането на децата им Симеон, Никола и Санда ги напуска и не се връща. Децата носят името на майка си и нейната фамилия.

Децата на Цено са Иван и Вела. Синове на Иван са Георги и Мито. Иван се преселва при леля си Вела Гъзова и приема нейното фамилно име.

Аршинковци са живели в Старото село. Симеон Гъонов Аршинков се преселва на Крушовица. Днешните наследници на Аршинковци живеят в м. Гувна.

Някои смятат, че във фамилията имало шивач, който мерел платовете с аршин. Същият си правел шеги с клиентите, особено с жените. Казвали му на шега “аршинко” и от това произлязло името Аршинковци.

Информатори: Вела Ценова Аршинова – 77 год., Пенка Симеонова Макарчова (Аршинова) - 70 год.

Асановци:

Живели са в Старото село – не се знае къде – и много отдавна се преселват в Мрамор под Попов връх, където все още има стари техни къщи. Най-старият, който се помни, е Кола Митров. Има данни, че е бил ковчезник на революционен комитет, основан от Васил Левски негов представител. След освобождението е бил мирови съдия, наричали го “мировой”.

Негови синове са Горан, Лило, Гьона, Тодор, Димитър. Постепенно се изместили в м. Гувна.

Поп Димитър, който все още живеел в Старото село и обслужвал черквата, през 1903 год. построява къща и хамбар, през 1904-05 год. надстроява на хамбара и прави втора къща в днешната Асанска махала. През 1921 год. се изселва в Стубел и продава къщите на Коца, който е един от наследниците. Коца е бил овчар в планината. На запостенъе жена му Рада тръгнала да му занесе ядене и била завейана в снега. Намерили я след няколко дни кучетата.

Мястото, където умряла, нарекли Радова полена. Коца се оженил за вдовицата от Крънчовци Вела и купил поповите къщи. Едната, в която сега живее Петър Борисов Асански, е в сравнително добро състояние. Тодор Колов се изселва във Враца – неговият син Димитър Тодоров е известен адвокат от миналото.

Горан купува Папирска къща и се преселва в м. Гувна. Гъона и Лило също се преселват в м. Гувна. Не се знае от къде идва името Асановци. Някои смятат, че Асановци първо били Лилчовци.

Информатори: Петър Борисов Коцов Асански – 80 год., Никола Петков Режов – 98 год.,
Стефана Борисова Топалийска (Асанска)- 72 год.

Баберковци:

Те са част, клон от Дафининци. По-подробно за тях е написано в статията за Дафининци. Носят това име от човек, който бил дребен на ръст – баберки са дребните непорастнали кулени на царевицата или други растения. Смята се, че това прозвище е носел Цено Дафинин. Официалното им фамилно име е Дафининци.

Информатор: Иван Асенов Дафинов (Дафинин)- 80 год.

Балатутовци:

Балатутовци са живели на Градишки връх. Още през първата половина на 20 век Тодор Балатутов заедно с жена си Мина, сина си Коста и снаха си Санда се изселва в Новопазарско, като продава имота и къщата си на Гурко Иванов Влаов. Синът му Георги със семейството си се изселва в Аржентина. В Осиково не остава никой от фамилията.

Информатор: Санда Ценова Влаова (Къонина) - 87 год.

Боновци:

Първоначално са се казвали Лигльовци. Живели до Арпински дол, в лицето под Мицовци в Лигльовите ниви, които сега са залесени с бор. Наливали вода от Мицовото кладенче, което се намирало в Турийски дол. Димитър Колов Лигльов – шивач – се преместил в Църквищното лице, срещу Шуликовци, а от там се изселил в Лакатник и по-късно в Криводол. Брат му Бона Лигльов се преместил от Турийски дол в Ръжища. Направил къща на Вълково конопище, което му е дадено мираз /зестра/ от Диманинци – жена му Ивана е от Диманинци. След него фамилията се преименува в Боновци, Бончовци, Бонови.

Синове на Бона са:

Димитър – негови синове са Петър, изселил се в Пловдив, Иван – починал млад, Коца и Никола – близнаци. В Миланово живеят Коца и семейството му.

Иван – майстор шивач – негови синове са Никола и Радко. Синът на Никола, Иван, живее във Варна.

Никола – негов син е Славчо, изселен във Вършец.

Информатори: Никола Петков Режов – 98 год., Иван Петков Червенков – 88 год.

Бръмбаровци:

Живели са в Побратовец, след това се преместили в Средоръто и от там в Старото село. Закупили място от Семовци, които се изместили в Русинов дел. Все още има останки от къщите в Средоръто. От Старото село част от тях се преселва в м. Гувна, други в Лакатник. Наследници на фамилията са Младен и Иван Георгиеви Бръмбарови, Младен и Георги Лилови Бръмбарови, Петър Манчов Бръмбаров, Петър Георгиев Лилев Бръмбаров. Това са последните мъже, които носят това фамилно име. Другите наследници са жени и не са го продължили. Не се знае от къде идва името на фамилията.

Информатор: Гинка Димитрова Бръмбарова (Глухцова) - 80 год.

Бърцовци:

По данни на Илия Димитров Жильов, които получил от Григория Ценов Бърцов, роден през 1911 год., фамилното име се е получило от прозвище на човек, който не можел да изговаря добре някои звукове. Вместо “бързам” казал “бърцам”. Наричали го “бърцата” и така се получило името Бърцовци. Живели са в Старото село. Когато настъпил мор /епидемия/, осиковци обиколили селото с бразда, направена от двама братя близнаци. Ралото теглели юнци-близнаци /млади волове/. Поставили кръстове в горния и долния край на селото и след литургия се заклели никой да не се изселва. Има предание, че първи се изселили Бърцовци, друго предание гласи, че това са Кереефовци. Наследници на фамилията са четиримата синове на Цено – Георги, Йордан, Цено и Величко. Последният се изселил в Селановци докато бил млад. Наследниците на останалите се преселват в м. Гувна, други се изселват във Враца и Криводол.

Информатор: Илия Димитров Жильов – 78 год., собствена информация

Василовци:

Василовци е общо име на няколко разклонения. Вероятно произхожда от Васил. Живели са в Русинов дел, след средата на 20 век се изселват на различни места и в Русинов дел не остава никой.

Един от клоновете са Горан и неговите синове Ценко и Иван. Жената на Иван се казвала Гина и техните наследници получили допълнително неофициално име Гининци. Синовете на Иван са Мито и Горан. Горан няма наследници, а синовете на Мито се изселват в Криводол и Згориград.

Жената на Ценко се казвала Божана и те също получили неофициално име Божанинци.

Синовете на Ценко са Иван, Горан, Александър. Техните наследници се изселват в Своге, Лакатник, Криводол.

Друг клон на Василовци са Петковци –Петко и синовете му Георги и Васил. Васил има дъщери, а сина на Георги- Иван, се изселва във Враца.

Барловци е неофициално име на друг клон от Василовци – синовете на Иван – Никола, Александър, Димитър, Димчо. Всички се изселват във Враца.

Петър и синовете му Димитър и Иван са клона Видинци от фамилията Василковци. Наследниците на Димитър се изселват във Враца. Синовете на Иван се изселват на различни места – Тодор в Своге, Петър във Волуяк, Димитър в Криводол.

Бурадживовци е клон на Василковци и произхожда от прозвище на мъж, който в казармата е свирил на бурия /тръба/ - бурадживия. Това неофициално име са носели братята Петко и Петър и наследниците им. Син на Петко е Иван и неговите синове Цветко и Никола се преселват в м. Гувна.

Синове на Петър са Здравко и Петър. Здравко е бил много добър майстор - шивач, но починал млад и няма наследници. Петър има дъщери.

Има предание, че от фамилията Василковци през време на робството е взето момче за еничарин и за да не се чувства самотно, с него отишла и сестра му.

Информатори: Петра Илиева Ценева (Кюова)- 66 год., Иванка Александрова Топалийска (Семова) - 65 год.

Виячовци:

Виячовци са клон от Топалиовци, наследници на Лило. Нарекли ги така, защото някой от фамилията скопявал бичета, наричали го "вияч". Официално неговите наследници и днес поддържат фамилията си име Топалиовци. Наследниците на Никола Георгиев и техните наследници са Виячовци. Младен Лилков, Трифон Топалийски и наследниците им са Топалиовци.

Информатори: Александър Цветков Алексов – 80 год., Асен Димитров Жильов – 76 год.

Влаовци:

Най-старият, за който се знае, е Иван. Той е от Нодинци и е брат на Кръстю Нодин. Осиновен е от Петър, чиято фамилия не се знае. Живеели са в Шаварец. Петър работил във Влашко и го нарекли "влао" /влаха/. От там Иван става Влаов и тръгва фамилията име Влаовци. Нагови синове са Петър и Георги, загинали във войните, Цено и Гурко. Георги няма наследници, Петър има синове Борис и Григор, Цено – Иван и Димитър, Гурко – Петър, Никола, Георги. Всички носят фамилията име Влаовци. От Шаварец се преселват в Крушовица, от там на Градишки връх м. Мрамор и м. Гувна.

Информатори: Санда Ценова Влаова (Кьонина) - 87 год., Санда Ценова Сивчова (Влаова) - 95 год.

Гацинци:

Живели са в Старото село, но не се знае точно къде, защото много отдавна се преселили в м. Гувна, в центъра на днешното селище. Има много Гацинци имоти в Старото село, което е доказателство, че са живели там. Фамилията е голяма поради това, че са имали много наследници момчета.

Най-старият, за който се знае, е Павел. Негови синове са Александър, Георги и Цено.

Александър има син Цветко, който има само една дъщеря. Синове на Георги са Никола и Цветко. Продължители на фамилията на Никола е Александър, на Цветко – Исай, Димитър, Величко. Наследници на Цено са Атанас и синовете му Васил и Исай, Павел (наричали го Палката) има само дъщери. Изселил се много отдавна.

Не се знае от къде е произлязло името Гацинци.

Информатори: Любен Георгиев Динов – 72 год., Асен Димитров Жильов – 76 год.

Гецинци:

Най-старите, за които се знае, са Стоян и Гена от Карамеловци. На Гена казвали Геца и наследниците ѝ нарекли Гецини – Гецинци. Техни синове са Тодор и Кръстю. Тодор се оженил на къща в Сивчовци, няма синове. Кръстю няма деца и осиновява Петър – близък – от Балабановци в Пребойница. Има две дъщери и един син Кръстю, който няма наследници. Винаги са живели в Старото село. Жената на Кръстю Стоянов - Гецин е от Уруковци, дъщеря на Петър Уруков. Живели под Шаварец, в Гувнището. Имали само дъщери, които се изселили в Малорад. Така Фамилията се загубила. Гецината воденица при Чучуверката е на Стоян Карамелски – Гецин.

Информатор: Гена Петрова Гоцова (Гецина) - 77 год

Главчовци:

Има сведение, че са живели в Старото село, в най-долния край на селището – местността Кръсто. Имали са имот в центъра на селището под чешмата. Един продали на Глухчовци, другия изоставили и се преселили в Шаварец. Най-старите, които се помнят, са Георги и Иван Василеви Главчови. Има предание, че произхождат от един корен с Глухчовци, но за сега не се доказва. Не се знае също произхода на фамилияното име. Преди имали име Пенъовци от “пень”-пън.

Информатор: Гинка Димитрова Бръмбарова (Глухчова) - 80 год.

Глоговци:

Има предание, че името на фамилията произхожда от Глог, който заедно с братята си Урук и Куверт избягали от Гевгелийско по време на турското родство. Куверт се заселил в Мрамор, Урук в Гувнището под Шаварец, а Глог – в Свражен.

Най-старият, за който се знае, е Петър. Негови синове са Тодор, Горан и Герго.

Има данни, че Тодор е живял в Старото село в Глоговата къща, в която впоследствие е живял със семейството си Георги Иванов Карамелски. Тодор Петров е бил кмет на Осиково след Освобождението до 1893 год. При събарянето на къщата му в Старото село на тавана са намерени много рабоши, с които са отчитали данъците, приходите и други данни. Там вероятно се е

помещавало кметството, докато Тодор е бил кмет. Не се знае кога се е преселил в Свражен. Син на Тодор е Петър, негови синове са Иван, Георги, Илия. Синовете на Иван- Петър и Тодор, се изселват в София. Наследниците на Георги и Илия живеят в Свражен.

Братът Горан се заселва в Котелски дол, впоследствие в Мрамор, където са и днес Глоговите къщи. Син на Горан е Стоян, негови синове са Георги и Димитър. Димитър се изселва в Мърчево. Синове на Георги са Илия, Димитър, Цветко. Разселват се на различни места. В Миланово остава сестра им Султана.

Братът Герго няма деца и осиновява Нанчо Бонев, сирак от Лакатник. Нанчо има петима синове – Ангел, Младен, Иван, Йордан и Лило (Илия) и четири дъщери. Повечето имат наследници дъщери, други се изселват. В Свражен остава сина на Илия Нанчов – Кръстан.

Наследница на Иван Нанчов е Цветелина Бориславова, съпруга на Бойко Борисов.

Кръстан Илиев Нанчов знае, че в Свражен е имало манастир, който се е казвал „Св.Врач”. От името на манастира произхожда името Свражен. Осиковци са дошли от Родопите. В Свражен има имоти на фамилията Куверковци, Торбовци, Чукалеовци.

Султана Георгиева смята, че Глоговци и Куверковци са от един произход, тъй като освен че живеят в съседство, и имотите им са съседни.

Информатори: Султана Георгиева Кюова /Глогова/ - 76 год., Кръстан Илиев Нанчов /Глогов/- 50 год., Никола Петков Режов – 98 год., Илия Димитров Жильов – 78 год., Александър Цветков Червенков (Карамелски) - 60 год.

Глухчовци:

Живели в Старото село на Пирково място. Пирковци и Глухчовци са едни и същи. Найстарият, който се помни, е Гьона Глухчов – ковач. Цено Гьонов е негов син и се заселва в центъра на м. Гувна, където и сега живеят негови наследници. Имал ковачница, наследство от баща му. Негова дъщеря е Неда, омъжена за Никола Иванов Манчов от Василковци от Русиновдел. Те остават в Старото село. Синът им Димитър Николов имал ковачница и е бил известен ковач. Никола Иванов Манчов приема фамилията на съпругата си. Бил е кмет на Осиково. Приема като храненик Гоца Вутов от Анджиовци. Тъй като не можел да го осинови, писал го, че е брат на съпругата му, дал му фамилията Глухчов и имот да си направи къща. Така се създали другите Глухчовци, наследници на Гоца, живели в Старото село, сега в м. Гувна. Не се знае произхода на името на фамилията.

Информатори: Гинка Димитрова Бръмбарова (Глухчова) - 80 год., Александър Цветков Алексков – 80 год.

Горчовци:

Живели в Старото село между пътищата за Червенковци и църквата, близо до дола, на № 60 от картата на старото селище. Изселват се в Тресната полена, а после някои в Криводол и махала Гувна. Други се заселват на Градишки връх. От фамилията Горчовци по бащина линия произхожда певецът

Орлин Горанов. Не се знае произхода на името. Предполага се, че Горчовци и Шуликовци са от една рода, като се има предвид близостта на имотите им в Друмо, Проклетията, Соколец, Сульова могила.

Информатор: Гинка Димитрова Бръмбарова (Глухчова) - 80 год.; Асен Димитров Жильов-76 год.

Гъзовци:

Гъзовци най-вероятно са клон от Сульовци. Вела Гъонова Аршинкова се омъжила за Иван от тази фамилия. Нямали деца и взели като храненик братовия син на Вела Иван. Неговите синове Георги и Мито носят фамилното име Гъзовци. Живели са в Русинов дел, сега Мито има къща в м. Гувна. Гъоз от турски означава око. Гъоз е диалектно название на колелата на готварска печка. В същност не се знае от къде произхожда името Гъзовци.

Информатор: Вела Иванова Режова (Гъозова) - 65 год.

Данколовци:

Най-старите, за които се знае, Симеон, Николчо, Тодор и Гъона са живели в Старото село. Вероятно много отдавна са се преселили в Габрико. Мястото се е намирало далече от опасните пътища и са могли спокойно да се преселят сравнително рано.

Наследниците на Симеон са предимно дъщери и това се отразило на онаследяване на фамилното име.

Синът на Николчо – Вачо Николчов, продължава фамилното име чрез синовете си Величко и Цено и техните синове.

Повече мъже наследници има Тодор чрез сина си Гоца и неговите синове Коца, Тодори Геро. От Габрико се преселват в м. Гувна и днес живеят там техни наследници. Синът на Геро Гоцов – Гоца Геров Данколов, загива в Отечествената война през 1944 год.

Гъона Данколов има двама сина - Цено и Мито. Наследници на Цено са синовете му Александър, Петър – изселен, Асен – няма наследници. Наследник на Мито е синът му Тодор и внукът му Георги, който е известен като летец в Долна Митрополия.

Не се знае произхода на фамилното име.

Информатори: Линка Георгиева Зорова (Данколова) - 66 год., Асен Димитров Жильов –76 год.

Дафининци:

Този род е от Лакатник. Живели до границата с Бовските земи. Един ден през време на турското робство дошли трима черкези на коне. Поискали печено агне и го получили заедно с ракия. Тогава черкезите наредили на мъжете да излязат и останали сами с жените и дъщерите на българите. Започнали да се гаврят с тях. Мъжете чули писъците на жените и един от тях –як и силен – запънал вратата и я отворил. Убили черкезите с прикладите на собствените им пушки. Изплашени за сигурността си, натоварили каквато имали покъщнина и

се преселили в с. Озирово, Врачанско. Живели там, но имали ливади в Балкана в съседство с осиковци. Веднъж се оплакали пред тях, че децата им умират. Тогава осиковци им предложили да се заселят в Осиково. Заселили се в Старото село там, където се събират двата дола – Средни дел и Говежги дол. Мястото и сега се нарича “селищата”. След наводнението през 1907 год. се преселили в Рого, а от там някои отишли в махала Мъжев дел и махала Гувна. В Ракията имали кошари, там гледали животните си. Фамилията носи името на Дафина, жената, която ги научила какво да направят след случката с черкезите и ги повела към новото им поселище.

Информатор: Иван Асенов Дафинов (Дафинин) - 80 год.

Деливановци /Делиивановци/:

Жевели в Старото село зад Топалийската къща близо до дола. След наводнението през 1907 год. се преселили в Тресната полена. Най-старият, за който се знае, е Иван, живял около средата на 19 век. Негови синове са Димитър, Христо и Данчо. Христо се оженил на къща в Кюовци, негов син е Иван Христов. Приема фамилията на съпругата си Христана.

Синове на Димитър са: Иван, изселен в Криводол, Величко, изселен във Враца и Никола, който остава в Миланово. Негов син е Цветан.

Данчо има син Димитър, а той син Георги.

Делиивановци имали къща и под Кюовата кукла в селищата. Голямата Кюова нива в Селищата в същност е Делииванска, на Христо.

Друга част от Делиивановци живее в Шумката. Преселили се там от Старото село преди Освобождението. Най-старият, за който се знае, е Кола Данчов, вероятно брат на Иван. Негови синове са: Цено – роден 1882 год., Георги – 1884 год., Иван, Аврам, Димитър.

Синове на Цено са: Иван – живял във Враца, бил свещеник; Ангел – синове Никола и Борис.

Георги е без наследници. Грижил се за Никола Аврамов, след като баща му Аврам Колов загинал в Първата световна война. Иван има наследница Найда след като загубил много деца.

Синове на Димитър са Замфир, Славчо, Петър, които се установяват да живеят в Миланово.

Името на фамилията произхожда от прозвището на някой Иван – делия. От турски делия буквално означава луд, палав, немирен в добрия смисъл на думата.

Информатори: Цветан Николов Делиивански – 67 год., Петър Димитров Делиивански –70 год.

Диманинци:

Диманинци са имали имот в Старото село в Говежги дол, известен като Диманиното парче. Вероятно са живели там, но кога са се преселили в Ръжища, не се знае. Известен от фамилията е Петър, познат с прозвището Пенечката. Няма деца и взел като храненик Коца от Лакатник. Коца има дъщери и синове Иван и Цветко. Цветко умира млад, а Иван се изселва в Мездра. Сестри на Петър /Пенечката/ са: Цвета, известна като Кета. Тя се

омъжва за Цветко Кръстев Торбов, който приема нейната фамилия. Друга сестра е Пена, която приема на къща Димитър Топалийски, който запазва фамилията си. Третата сестра Ивана се омъжва за Бона Лигльов, като получава зестра на Вълково конопище, където се заселват и създават фамилията Боновци.

Не се знае произхода на името Диманинци.

Информатори: Роза Георгиева Сивчова (Зорова), внучка на Коца Петров Диманин – 65 год., Иван Петков Червенков – 88 год

Диновци:

Живели са в Старото село, но не се знае точно къде и кога са се преселили на Турски камик. Вероятно е било преди средата на 19 век.

Най-старите, за които се знае, са братята Цветко и Иван. Цветко има единствена дъщеря Николица. Тя се омъжва за Иван Павлов Кьонин, заселват се м. Гувна. Иван приема фамилното име Динов и техните наследници са Диновци.

Иван има двама сина – Зарчо и Васил. Наследниците на Зарчо са дъщерите му и единствен син Петър. Неговият син Никола носи фамилното име Динов. Динова е дъщеря му Славка, която приема на къща Тодор от Бяла речка, и техните деца.

Повече синове има Васил – Петър, Коца, Иван, Кръстю. Петър и Коца нямат наследници.

Иван се оженил на къща в Канинци и синовете му приели това фамилно име. Синовете на Кръстю Иван, Никола, Димитър и Илия остават наследници на фамилното име Диновци.

Не се знае произхода на фамилното име Диновци.

Информатори: Любен Георгиев Динов -72 год., Асен Димитров Жильов – 76 год.

Дудуленовци:

Живели са в Старото село зад гробищата на № 83 от картата на старото селище. Много отдавна се преселват в Лак, а по-късно в Мъжев дел. Има поверие, че братя от Дудуленовци, Пикляровци и Зеленковци не могат да живеят заедно. Най-старият, за който се знае, е Величко Кръстев Дудуленски., който имал само сестри. Негови синове са Георги, който има син Александър, и Цветко, който има само дъщери.

Не се знае произхода на фамилното име.

Информатор: Асен Димитров Жильов – 76 год.

Жильовци:

Живели са в Старото село до църквата близо до Карамеловци. Най-старият, за който се знае, е Стоян. Наричали го “вительо”. Бил на служба при конака като викач – съобщавал на хората каквото наредил старейшината или турците. Това било около средата на 19 век. Наричали ги Паздерковци, защото някой много държал да събира паздерките от гръстите. От това, че Стоян бил викач и жилите на шията му се издували, започнали да му казват “Жилата”, Жильо и така се получило името Жильовци.

Като работел в конака около 1860 год. турчинът му казал, че турците скоро ще си отидат, защото империята запада, има много бунтове, а войската е слаба. Българите са много жилави и воинствени, но не умеят да се управляват сами.

След Стоян в края на 19 век е Гьона, следва неговия син Петър и синовете на Петър Димитър, Васил и Спас. Днешните техни наследници носят фамилието име Жильовци. От фамилията има изселници в Галатин, Малорад, Криводол, София, Вършец.

Информатори: Асен Димитров Жильов – 76 год, Илия Димитров Жильов – 78 год.

Зеленковци:

Най-старите, за които се знае, са Гьона и Рада. Техни синове са Павел и Цено. Цено починал млад и няма наследници. Павел Гьонов Зеленков участвал в организацията на Септемврийското въстание в Осиково и за три дни е бил кмет на селото. Негови синове са Цветко, Георги и Илия. Цветко починал млад и оставил една дъщеря. Георги се самоубил на сватбата на брат си и няма наследници. Илия има трима синове – Павел, Петър и Димитър.

От фамилията Зеленковци е Коца Цветков Стоянов Зеленков. Останал сирак на две години и е отгледан от чичо си Георги. Никой не може да даде повече информация за него.

Гьона и Рада Зеленкови живели в Старото село срещу Макарчовци. От там се изселват в Батина полена, като закупуват имота. От Зеленковци има изселници в Лакатник. Коца Цветков се заселва в Ръжища, а в последствие в м. Гувна.

Не се знае произхода на името.

Информатор: Цветана Цветкова Кюлтина (Зеленкова) - 75 год.

Зоровци:

Зоровци се делят на два клона. Единият произхожда от Коца Симеонов Коцов Зоров.

Негови синове са Симеон, Димитър, Георги, Петър.

Синове на Симеон са Исай и Димитър.

Синове на Димитър Коцов са: Тодор – децата му се изселват в Трявна; Коца – изселва се в Костинброд; Александър – изселва се в Пловдив.

Син на Георги Коцов е Симеон, негов син Цветко, следва Димитър.

Син на Петър Коцов е Александър – има дъщери.

Другият клон са наследниците на Кола и брат му Лило. Вероятно Коца Симеонов е братовчед на Кола и Лило.

Синове на Кола са: Петър, Тодор, Коца и Петко.

Синове на Петър са Георги, Никола и Александър.

Синове на Тодор са Величко, Илия, Манол и Димитър. Илия се изселва в Рогозен, а Манол в Згориград.

Коца има син Никола, а Петко син Симеон.

Братът на Кола Лилев има двама синове Коца и Петко, които загиват в Първата световна война, Коца оставя една дъщеря.

Има сведение, че Зоровци са живели в Старото село, защото има на много места техни имоти. Не се знае произхода на името. Иван Петков Червенков смята, че Зоровци и Фарковци са от един произход.

Информатори: Славчо Димитров Зоров – 68 год., Иван Петков Червенков – 88 год.

Йошинци:

Живели са в Старото село на № 135 от картата на старото селище. Най-старите, за които се знае, са братята Петър, Димитър и Иван. Петър има син Цено, а той дъщери. Димитър има син Петър. Иван има синове Георги, Никола и Борис. Никола няма наследници, Борис се изселва във Владимирово, Георги има син, който също е изселен, и дъщеря.

Петър има синове Георги и Ценко. Бил е един от ръководителите на Септемврийското въстание през 1923 год. Избран е за кмет на Осиково по време на правителството на Александър Стамболийски. По негово време е построена втората сграда на училището и е открита прогимназия в селото.

Някои смятат, че преди Йошинци името на фамилията е било Дандуровци. От къде произхожда името Йошинци, не се знае.

Информатор: Санда Петрова Йошина – 83 год.

Канинци:

Счита се, че са от една фамилия с Червенковци и Куцановци, но не се знае името й. Живели в една къща в Старото село. Изселили се преди Освобождението в Ръжища. Помнят се братята Иван и Димитър. Иван имал дъщеря Тодора, която се омъжила и приела на къща Иван Василев Динов, който приел фамилията Канин. Техни синове са: Цветко – Георги, Славчо, Иван и Георги – Петър и Тошко.

Димитър има син Петър /Пелето/. Негови синове са: Димитър – дъщери; Иван – дъщери; Александър – Красимир; Георги – Петър.

Смята се, че името на фамилията произхожда от името на жена Кана.

Информатори: Иван Петков Червенков – 88 год., Еленка Иванова Червенкова (Режова)-76 год.

Карамеловци:

Карамеловци са живели в Старото село в старата Карамелска къща, която е и сега, в къщата на Тодор Карамелски, в която е живяла Гица Куцанска и е имало училище. Сега е само на основи. Живели са и в купената от Глоговци къща, в която се помещавало кметството след Освобождението. На нейния таван са намерени РАБОШИ, с които са се отчитали данъците и други статистически данни. За съжаление няма запазени рабоши.

Най-старите, за които се знае, са братята Иван и Тодор, които са родени около 1860 год.

Синове на Иван са Георги и Димитър. Георги имал само дъщери. Ценка, която му е доведена от Зоровци дъщеря, остава да живее при него, приема на къща Цветко Иванов Червенков. Той запазва фамилията си Червенков. Техни наследници са синовете им Иван и Александър.

Димитър има синове Никола и Илия. Никола има само дъщери. Линка приема на къща Никола Петров от Губислав и техните синове Петър и Николай запазват фамилното име. Илия има син Цветко.

Тодор Карамелски се изселил много отдавна и съвременниците не знаят нищо за него.

Някои смятат, че фамилното име Карамеловци е предхождано от Факировци. Не се знае защо е променено.

Информатор: Александър Цветков Червенков (Карамелски) - 60 год.

Караконджовци:

Най-старите, за които се знае, са братята Петко, Йончо и Цона.

Петко има син Павел, той син Георги. Последният има само дъщери.

Йончо има син Ангел. Ангел има двама синове: Георги – син Цветко и Пенчо –син Димитър.

Цона има трима синове: Димитър, Иван, Гьона. Димитър и Иван са дадени и осиновени от Тодор Торомански и приемат неговата фамилия. Гьона има шестима синове:

Тодор е даден храненик в Пешуновци; Коца – в Рунчовци; Цено, Младен, Величко, Петър.

Цено има син Цветко, който се изселва в Лакатник. Младен има дъщеря Санда, която приема на къща Иван от Дружево и запазва фамилното име. Величко има трима синове – Младен, Александър, Георги. Петър има син Величко, а той син Младен. Всички наследници на Гьона, които са останали във фамилията, носят името Караконджовци. Наследниците на Йончо неофициално ги наричат Янкинци по името на Янка, съпруга на Ангел, а официално Йончеви. Наследниците на Величко Гьонов се наричат Гьонов.

Когато живели в Старото село, името на фамилията било Баицовци. Къщите им били зад гробищата. Някои смятат, че ги нарекли Караконджовци, защото били едри, силни, гръмогласни и вероятно, защото живеели именно зад гробищата. Официално това име не се използва.

В Старото село живели в Лака и някои смятат, че името на махалата Лак идва от Лака.

Известен от фамилията е Александър Величков Гьонов, бивш преподавател в математическия факултет на СУ "Св.Климент Охридски"и бивш заместник министър на просветата.

Гьона е ходил на работа в Стамбул /Истанбул/. Заради това го наричали “Стамбулията”, а на наследниците му “Стамбулиите”. Това име обаче не се е запазило и се помни от най-възрастните.

Информатори: Младен Величков Гьонов – 88 год., Санда Младенова Караконджова – починала след интервюто.

Керефевци:

Най-старите, за които се знае, са братята Иван и Лило. Живели са в Старото село, над черквата, изселили се първи след клетвата да не се изселва никой.

Синове на Иван – Антония – роден в 1867 год, Младен, Димитър.

Синове на Антония – Иван, Цено, Ангел.

Синове на Младен – Иван и Ангел.

Син на Димитър – Цветко.

Ангел Антонов има само дъщери, Цено Антонов няма наследници, Иван Антонов – Исай и Младен. Поради това, че се оженва на къща в Трупльовци, той и неговите синове променят фамилното си име.

Иван Младенов има син Цветко. Ангел Младенов има четирима синове – Младен, Цветко, Янко, Ангел. Синове на Цветко Димитров са Асен и Димитър.

Лило има двама синове – Иван и Димитър. Иван има само дъщери. Петра се омъжва и приема на къща Григор Петров Влаов, който променя името си на Керефейски. Димитър има син Георги, той син Димитър.

Керефевци са имали кръчма на Кръчмарската могила и хан в Каличина бара, който е обслужвал пътуващите по пътя от Враца за Цариград. Жената на Иван – Петра – сама обслужвала посетителите. Казвала, че всички хора са еднакви и трябва да се уважават, независимо от това дали са българи, цигани или турци.

Смята се, че името Керефевци произхожда от гръцката дума “корифей”- водач, лидер.

Информатори: Цветана Ангелова Ружина (Керефейска) - 80 год., Асен Димитров Жильов-76 год.

Кривошиовци – Чолаковци:

Най-вероятно името произлиза от човек с крива шия или от чолак, което означава човек с повредена ръка или еднорък. Днешните наследници нямат спомен да е имало такива хора във фамилията.

Кривошиовци – Чолаковци са живели в Старото село близо до дола и днес все още има къща на мястото с номер 36. От тях има изселени в Лакатник – Димитър Чолаков. Другите наследници са жени и са отишли в други фамилии. Останал е един наследник – Димитър Петров, който сега живее в Миланово.

Информатор: Николина Петрова Бърцова (Чолакова) - 70 год.

Крънчовци:

Живели на мястото между къщите на Димитър Коцов Пандов и Ангел Червенков в махала Гувна. Имали къщи в Дворовете в Ръжища, където зимувала стоката им. Най-старият, за който се знае, е Петър, наричали го Паци. Имали имот над Нечов камик /над паметника/. Садели царевица и идвала мечка да я яде. Паци ходел да я пази и си палел огън през нощта.

Една нощ бил заспал и когато се събудил, видял мечката да дреме до огъня. Паци взел главня и подпалил козината ѝ. Тя избягала и се потопила във вир в река Пребойница да изгаси огъня и се удавила.

Името Крънчовци произлиза от крън вол /с изкъртен рог/. Притежавал го Петър – Паци и хората му казвали Паци Крънчо. От там идва името Крънчовци. Петър Борисов Асански смята, че са от един произход с Кюзовци, което означава, че са живели в Старото село. Нарекли ги Крънчовци, когато Паци се отделил и се преселил на гореказаното място. Живял е в края на 18 и началото на 19 век.

Кола Кръстев Петров Крънчов е внук на Паци и починал на 95 години. Жена му Ангелина умеела да бае, да лекува с билки и да “бабува”. Починала през 1936 год.на 103 години.

Синове на Кола са Димитър и Иван. Димитър починал млад, жена му Вела се омъжила повторно в Асановци и синът им Борис е с променено фамилно име – Асански. Наследници на фамилията остават внуците на Иван – синовете на Цветко: Симеон, Коца, Димитър, Георги, Борис. Изселват се в Лак, впоследствие някои отново се преселват в м. Гувна.

Информатор: Петър Борисов Асански – 80 год.

Куверковци:

Има предание, че името Куверковци произлиза от Куверт, изселен с братята си Глог и Урук от Гевгелийско. Куверт се заселва в Мрамор. Не се знае по кое време е станало. Познати наследници са Петър и Христо Иванови Куверкови.

Петър има дъщери, които отиват в други фамилии.

Христо има синове Герго, Иван, Георги, Коца. Георги е осиновен от Тодор Стефанов Червенков. Коца е осиновен от Фарковци и се изселил в Криводол. Няма информация за Герго. Иван Христов няма деца и осиновява Цветко от Папировци, който остава носител на Фамилното име Куверковци. От Мрамор се преселва м. Гувна.

Информатори: Асен Димитров Жильов – 76 год., Никола Петков Режов – 98 год.

Кунчовци:

Живели са в Русинов дел. Не се знае произхода на името. Известни са братята Николчо и Лило.

Синове на Николчо са Лило и Иван. Синове на Лило са Александър и Димитър. Иван има син Никола.

Син на Лило е Димитър, негови синове са Георги и Спас. Георги загива в Първата световна война. Наследниците на Спас са Димитър и Евлоги. Всички наследници на фамилията са изселени в Криводол.

Информатор: Петра Илиева Ценева /Кюова/ - 66 год.

Куцановци:

Счита се, че са от обща фамилия с Червенковци и Канинци. Всички живели в една къща, докато се умножили и се разделили. Не се знае името на старата фамилия, както не се знае и произхода на тази фамилия. Някои смятат, че е от прякор на жена. Фамилията е на изчезване, тъй като мъжете са отишли в други фамилии по различни причини: осиновяване, брак. Има изселени в Галатин - Цветко Василев Куцански. Останалите наследници са жени и са отишли в други фамилии, някои нямат наследници.

Информатор: Иван Петков Червенков – 88 год.

Кьонинци:

Живели са в Старото село. Останки от къщи има на № 15 и друга под нея под пътя за Гробищата. Преселват се в близост до училището. Кьонини имоти има в Мрамор, Русинов дел, Кат и на много други места.

Най-старият, за който се знае, е Павел. Негови синове са Стоян, Димитър и Иван.

Синове на Стоян са: Иван – без наследници, изселен във Враца; Никола – изселен в София със син Емил; Павел – син Васил.

Синове на Димитър са: Иван – синове Георги и Димитър; Цено – син Георги; Георги – синове Димитър и Любен. Живели са в Миланово. Някои от техните наследници продължават да живеят и сега, други се изселват по различни причини.

Третият син на Павел Иван се оженва за Николица в Диновци и приема нейната фамилия. Онаследяват я и синовете на неговия син Георги – Иван, Александър, Никола, Цветко, Любен.

Преселници от Кьонинци има във Владимирово /Люта/.

От фамилията Кьонинци е Никола Стоянов, известен като Никола Осиковски, който е бил общински кмет в Лакатник през 30-те години на 20 век. От същата фамилия е един от първите местни правоспособни учители в Осиково Васил Павлов Кьонин.

Както всички живеещи в Старото село, останалите да живеят в Миланово наследници се преселват в м. Гувна. Не се знае произхода на името на фамилията.

Информатор: Любен Георгиев Динов – 72 год.

Кюзовци:

Най-старият, за който се знае, е Петко, роден около 1850 год. Живели в Старото село. Преселват се в днешната махала Гувна в старата Кюзова къща, която е строена преди Освобождението, около 1870 год. Преселил ги Петко, като направил смяна с имотите. Имали кошари и нива в Ранското лице – Кюзовата нива. Името на фамилията е много старо и не се знае от къде произлиза. Някои смятат, че Кюзовци и Крънчовци са от един произход /Надка Кюзова и Петър Борисов/.

Синове на Петко са Цено, Тодор, Симеон, Иван. Тодор се изселил в Тлачене. Симеон има син Цветко, който е първият местен учител в Осиково. Починал млад и няма наследници. Синовете на Иван – Симеон и Петко – също се изселват.

Синовете на Цено са Тодор и Никола. Тодор се изселва в Царев брод, Шуменско. Никола има син Георги и дъщери Надка и Вела. Наследниците им живеят в София, идват в Миланово само в почивни дни.

Информатор: Надка Николова Червенкова (Кюзова) - 84 год.

Кюовци:

Фамилията Кюовци е много голяма. Живели са в Старото село, близо до конака или някогашното училище. Не се знае кога се преселват в Русинов дел. В Старото село остава дъщеря на Петър, Христана. Тя се омъжва за Христо от Диливановци, който приема фамилията Кюовци, онаследява я и неговият син Иван.

В далечното минало във фамилията са се редували имената Спас и Стоян.

Синове на известният за съвременниците Спас са Стоян, Христо и Гьона.

Синове на СТОЯН: Ангел, Гьоша, Коца, Цено, Иван. Синове на Цено са Величко, Илия, Ангел, Младен. Величко и Младен починали млади и нямат наследници. Илия има пет дъщери, само Ангел има син Красимир. Коца починал млад, Ангел и Гьоша нямат наследници. Синове на Иван са Димитър, Петър, Александър.

Синове на ХРИСТО: Петър, Спас, Димитър. Петър има син Коца, с който се прекъсва родословието. Синове на Спас са Кирко, Никола, Младен, Стоян, Петко, Макавей, Савчо. Всички наследници на Спас се изселват във Враца, Криводол и други селища.

Син на Димитър е Христо, след него следват Владин, Димитър и наследниците му.

Синове на ГЪОНА са Дацо и Марин. Наследници на Дацо са Георги, Димитър, Иван, Лило.

Наследници на Марин са Младен, Герго, Цено.

Както всички живеещи в Русинов дел, фамилията се изселва в различни селища по различни причини – Враца, Криводол, София и др. В Миланово все още живее Димитър Владинов Христов – в м. Ръжища.

Не се знае произхода на името на фамилията.

Информатор: Петра Илиева Ценева (Кюова) - 66 год.

Кюлтинци:

Има информация, че са живели в Старото село на мястото, където се събират доловете Средни дел и Говежги дол, наричано "селищата". Наводнението през 1907 год. отнесло къщите им и те се преселили в Мъжев дел, където някои още живеят там. Има вероятност някои да са се изселили в Лютаджик.

Не всички Кюлтинци са от един произход, независимо от името. Някои смятат /Младен Величков/, че просто махалата се нарича така. Истински Кюлтинци са наследниците на Гъона.

Негови синове са Никола и Лило. Синове на Никола са: Петър – син Георги; Ангел – син Пламен; Свилен – син Никола; Трифон – дъщери. Синове на Лило са Никола и Георги.

Други Кюлтинци са Никола и синовете му: Георги – дъщери; Стоян – син Александър; Христо – син Георги; Петко – изселен отдавна.

Дядото на Димитър Лилков – Коца – е от Дафининци и е осиновен в Кюлтинци. Неговите осиновители и Георги Барлов – Кюлтин са от един произход.

Лилко Кюлтин е от Дупни връх /Дружево/, където има и Лилкова падина. За него и семейството му се знае, че са избягали от Дупни връх /Дружево/ след скандал – били или убили човек. Установили се в тази махала и ги нарекли Кюлтинци.

Синове на Лилко са Петко, Никола и Иван. Петко има син Георги, Никола – син Веселин, който се е изселил в Церово, Иван няма наследници.

Не се знае произхода на името Кюлтинци.

Информатори: Георги Лилков Кюлтин – 70 год, Младен Величков Гъонов (Караконджов) -88 год.

Лисичковци:

Помни се само, че са живели в Стипченското лице и много отдавна са се изселили в Малорад.

Информатор: Никола Петков Режов – 98 год.

Макарчовци:

Живели са в Старото село. Клон са от фамилията Чаушовци. Името се създава от Макарчо – Макарчовци са неговите наследници. И сега стоят къщите им в Старото село, близо до чешмата. От същата фамилия Чаушовци са произлезли Рунчовци и Цинцаровци. След изселването си от Старото село, Рунчовци оставят имот за ползване от Макарчовци. През втората половина на 20 век се преселват в м. Гувна. Някои се изселват от селото по различни причини на различни места.

Синове на Макарчо са: Младен, оженил се на къща в Русинов дел, Марко и Васил. Синове на Марко са Иван и Георги, на Васил – Крум и Георги. Сега в Миланово живеят наследниците на Иван Марков Макарчов Димитър и Славчо.

"Чауш" е сорт ранозрейнно бяло грозде. В Ръжища между Статковци от една страна и Цинцаровци и Рунчовци от друга страна има местност "Чаушова

полена”, някои ѝ казват “лозето”. Вероятно там е садено лозе със сорт грозде “чауш”.

Чауш от турски означава турски подофицер или старши стражар.

Информатор: Гинка Димитрова Бръмбарова (Глухцова) - 80 год.

Митинци:

За тази фамилия се помни, че са живели при Белата земя в Стипченското лице. Имали воденица във Варовитица. Изселили се много отдавна в Тлачене. Името вероятно произхожда от името на жена Мита.

Информатор: Никола Петков Режов – 98 год.

Миновци (Минковци):

Живели в Старото село на мястото, което до преди 30-40 години наричаха Минковите круши – имаше големи стари дървета на круши - дивачки, които отдавна ги няма. Никой днес не знае какво е станало с тази фамилия, не е останал никой от нея, помни се само името. Номерът на мястото в картата е 54.

От последните проучвания открихме , че Мино Стефанов Миновски от рода Миновци в края на 18 и началото на 19 век се преселил от Осиково в Люти дол и там се установил с част от фамилията . Друга част се изселва в Северна България. За това ни осведоми наследникът на фамилията Милчо Йорданов Минов – Миновски, който живее в с.Люти дол, Врачанско .

Информатор: Гинка Димитрова Бръмбарова (Глухцова) - 80 год.

Миовци:

Фамилията е много ограничена. Името идва от Мио /Михо – изпуска се звука “х”/. Негов син е Иван, следва синът на Иван Цветко и дъщери. Сестрите на Цветко били много добри певици – пеели жетварски и други песни. Днес никой не носи това фамилно име. Живели са в Шаварец и сега има останки от къщата.

Информатор: Асен Димитров Жильов – 76 год.

Мицовци:

Живели до стария път след Умата в Турийски дол. Наливали вода от Мицовото кладенче. Не се знае кога се преселили в Рого. Известен наследник на фамилията е Цено Петров Мицов, който няма наследници и последните години от живота си прекарва при свои родственици, изселени в Добруша. Наследник по майчина линия е на Гьонко Петков Анджийски.

Името на фамилията вероятно произхожда от име на мъж Мицо. Днес в Миланово няма наследници на тази фамилия.

Информатор: Асен Димитров Жильов – 76 год.

Начковци:

Фамилията е клон от Топалиовци, наследници на брата Найден /Начко/. Живели са в Ланица. Някои се преселват в Старото село –Йордан Начков, други в по-скоро време се преселват в м.Гувна – Георги Начков.

Йордан има син Димитър, който се изселва в София. Георги има син Иван, който живее в м. Гувна.

Информатор: Александър Цветков Алексов – 80 год.

Нодинци:

От получената информация не се установи друго местоживелище на Нодинци. Живели са в Ръжища, Грамагье. Някои се преселват в м. Гувна. Изселванията са от по-скоро време по причина липса на работа. Предполага се, че името на фамилията е произлязло от името на мъж Нода. Негов син е Тодор.

Синове на Тодор са: Кръстю – син Александър – син Петър; Георги – няма наследници; Петър – синове Милчо и Александър; Тодор – син Кръстю – синове Тодор и Цветан. Тодор е загинал в Първата световна война.

Вероятно Нодинци са живели и на друго място преди заселването си в Грамагье. Това се предполага, като се има предвид, че там е минавал път от Северна България за Цариград, а хората са се пазели настрана от такива пътища. Сигурна информация нямаме или все още не сме намерили.

Информатори: Александър Петров Нодин – 72 год., Милчо Петров Нодин – 74 год.

Пандовци:

Най-старият, за който се знае, е Кола. Негови синове са Трифон и Георги. Синове на Трифон са: Илия – син Славейко – син Димитър; Георги – син Илия. Син на Георги е Коца. Негови синове са Георги и Димитър.

Няма информация да са живели на друго място. Живели всички в една къща, ниска, покрита с плочи. След средата на 20 век всички наследници си построяват къщи и се разделят.

Не се знае от къде произлиза името на фамилията.

Информатор: Цветана Илиева Пандова (Рагьова) - 71 год.

Папировци:

Живели са на Попов връх, където и сега има техни къщи. В м. Гувна живял Тодор Папирски, който продал къщата и част от имота си на Горан Асански и се изселил в Тлачене.

Изселени от Папировци има в Галатин. В по-скоро време изселници има в Лакатник. Една част-Владин Лилков – се преселва в м. Гувна.

Апостол, Иван и Владин Папирски са братовчеди.

Синове на Апостол: Цветко – изселен в Долни Дъбник; Димитър – син Ангел, живее в Ръжища; Георги – изселен в Курило.

Синове на Иван: Ангел – изселен в Галатин; Никола, Петър и Исай – изселени в Лакатник.

Синове на Владин: Лило – синове Владин и Любен; Цветко – осиновен в Куверковци.

Не се знае произхода на фамилието име Папировци.

Информатор: Владин Лилев Папирски – 64 год.

Пенчовци:

Фамилията е клон от Топалиовци от брата Пенчо. Живели са в Старото село в найгорната част на Занога. Преселват се в Ланица над Начковци, като една част остават в Старото село. От съвременниците се помнят братята Коца и Иван Пенчови. Коца осиновява Иван Маринов от Ангеловци, който приема фамилията Пенчов. Оженва се за Санда, дъщеря на Иван, брат на Коца. Техни синове са Петър, Ангел и Цветко. Ангел се изселва в Бистрец, а Петър и Цветко остават да живеят в Миланово, като се преселват в м. Гувна.

Синове на Иван Пенчов са Цветко и Никола. Цветко се изселва, а Никола няма синове.

В Старото село все още стои тяхната къща, която е необитаема.

Информатор: Цветко Иванов Пенчов – 70 год.

Пешуновци:

Единствената информация е, че са живели в Ръжища под Дворовете. От Пешуновци има изселници в Лакатник, Мърчево и Криводол. В “Историческо описание на с. Осиково”от 1927 год. е споменат род Пешуранци. Има и местност Пешурански валог. Нямаме доказателства, че Пешуранският род има нещо общо с Пешуновци.

Най-старият, за който се знае, е Петко. Негови синове са Георги и Васил. Син на Георги е Димитър. Неговите наследници живеят в Лакатник. Васил не е имал деца и осиновил Тодор от Карадонджовци. Синове на Тодор са Ерменко, Никола, Георги и Симеон. Последният се изселил в Криводол. Ерменко има синове Славчо и Никола; Никола има син Димитър; Георги има синове Николай и Филип. Наследници на Пешуновци живеят все още в Ръжища, някои се изселват в. Гувна.

Информатор: Гинка Димитрова Бръмбарова (Глухчова) - 80 год.

Пикляровци:

Има информация, че са живели в Старото село, от където се преселили в м. Гувна. Фамилията е ограничена. Най-старият, за който се знае, е Васил. Негов син е Младен /Денко/, следва синът му Васил. Последният Васил има четирима синове. Най-старият Младен от много години живее в Русия. Александър няма наследници. Никола и Петър имат синове, които не

живеят в Миланово. Не се знае произхода на името, което наследниците не използват официално. Има предание, че братя от фамилията Пикляровци, както и от Дудуленовци и Зеленковци не могат да живеят заедно.

Информатор: Асен Димитров Жильов – 76 год.

Рагъовци:

Най-старият, за който се знае, е Стоян. Негови синове са Цено, Симеон и Петър.

Синове на ЦЕНО: Петър и Димитър отдавна са се изселили в София; Георги има син Петър, който няма наследници; Коца /Никола /има синове Цветко и Илия; Стоян има дъщеря.

Синове на СИМЕОН: Коца с наследници поп Симеон, Георги, Цветко с един син, двама сина, изселени в Липен, Иван със син Илия, последият има двама синове.

Син на ПЕТЪР е Симеон. Негови синове са Димитър, един от първите учители в Осиково, и Петър. Симеон и Петър са живели в Турски камик. В по-скоро време наследниците им се заселват по-близо до центъра на м. Гувна. Цено е живял в Старото село като зет на къща.

Жена му Катерина е дъщеря на Никола Топалийски, брат на Илия Топалийски. Преселил се в Турски камик след скарване с тъста си Никола.

Гинка Бръмбарова смята, че Рагъовци са живели в Старото село под Бръмбаровци.

Не се знае произхода на името на фамилията.

Информатори: Катерина Георгиева Торбова (Рагъова) - 80 год., Гинка Димитрова Бръмбарова (Глухчова) - 80 год.

Режовци:

Живели в Старото село, близо до Топалийската къща и се преместили в Мрамор преди Освобождението от Тома. Били голямо семейство – достигали 32 души. Всички живеели заедно в така наречената “задруга”. Има предание за произхода на името. Циганин, на име Режо, ковач, се приютил към това голямо семейство и устроил ковачница. Хората от махалите ходели при него да им “клепне” сечивата и казвали: “Отивам при Режо.”, “Ходих при Режо.”, “Ще отида при Режо.” и така станало името Режовци. Някои смятат, че преди това били Ланжовци.

Тома имал един син, Никола /Николчо/, а той – шестима синове: Тома – син Димитър; Иван – синове Васил и Йордан; Киро – син Илия; Атанас – син Георги, изселен в София и син Симеон, изселен в Криводол; Васил – син Борис; Георги, изселен в Липен.

Други Режовци са наследници на Стоян, брат на Тома. Негови синове са: Иван, Петко и Марин. Синове на Иван са: Младен – дъщери; Димитър – Александър и Спас; Петър – Никола, Георги и Димитър. Синове на Петко са: Никола – Петко и Веселин; Иван – Ангел и Цветко;

Младен няма наследници. Марин Стоянов загинал във войните и оставил син Илия, който живее в Криводол.

Наследниците на Режовци, които живеят в Миланово, са се преселили в м. Гувна.

Информатори: Никола Петков Режов – 98 год., Ангел Иванов Режов – 76 год., Пенка Иванова Режова (Главчова) - 77 год.

Ружинци:

Има информация, че в Русинско крайще имало Ружино място с къща. Със сигурност се знае, че са живели в Мрамор. Първоначално се казвали Пилафковци /сравни с думата “пилаф”/. Името се променя от името на Ружа, която е била почти глава на фамилията. Била много строга и силна физически и духом. Налагала се за всичко и всички я слушали. Някои я смятали за лоша, но името ѝ останало като име на цяла фамилия. Не се знае точно по кое време е живяла.

Най-старият, който се помни, е Кръстю. Негови синове са Коца, Димитър, Спас, Васил.

Син на Димитър е Симеон, а негови синове са Мирон, Георги, Александър. Мирон и Георги умират млади и нямат наследници. Александър има трима синове. Димитър има лоша слава – бутнал циганин в горяща варница, пресрещал и нападал жени по пътя из Турски дол. Някои смятат, че осиковци го застреляли в Добруджа по време на военни действия.

Спас има трима синове: Ерфан – Венелин; Цветан – Димитър и Спас; Никола – Цветко.

Васил има синове близнаци Гоца и Григор – Димитър и Владимир, Радко – Николай и Божидар, Никола – Васил.

Коца има син Иван, а той синове Цветан, Никола, Емил.

Живеещите в Миланово наследници на Ружинци са си построили къщи и живеят в м. Гувна.

Информатор: Григорина Спасова Глухчова (Ружина) - 75 год.

Рунчовци:

Живели са в Старото село. Произхождат от обща фамилия Чаушовци заедно с Макарчовци и Цинцаровци. Имотите им са едни до други. Някои смятат, че името Рунчовци е произлязло от прозвище на мъж, който бил значително окосмен, рунтав, казвали му Рунчо. Други смятат, че същият е носел ногавци от кози кожи, обърнати с козината навън, без да е подстригвана, и изглеждал доста рунтав. Имали имот и къща до чешмата в Старото село. В нея имало кръчма и една стая се ползвала за училище преди да е построено такава. Когато се изселвали, продали имоти на Цено Димитров Кьонин и Тодор Стефанов Червенков, друг оставят за ползване на Макарчовци. Преселват се в Ръжища в Грамагье, други се изселват в Лакатник. В по-скоро време наследници на фамилията си построяват къщи и живеят в м. Гувна.

Информатор: Кръстю Иванов Рунчов – 72 год.

Семовци:

Известен от фамилията е Герго и синовете му Тодор и Димитър. Синове на Тодор са Георги и Мито, изселени със семействата си в Криводол. Синове на Димитър са Георги и Петър, изселени в Криводол, и Тодор и Иван, преселили се в м. Гувна.

Известни са също Трифон и Иван Семови – братя. Трифон извършва предателство на Ботеви четници и бива убит. Синът на Иван Петър е убит в Гладна от сърбин по погрешка, сметнал го за Вачо Антонов, на когото имал зъб. Синове на Петър са Иван, изселен в Криводол, и Александър, чийто баща е от Червенковци, а майка му от Семовци. Остава сирак без майка като бебе и жената на Петър- Магда го отглежда заедно със своите деца. Официално носи името на баща си Цветко Стефанов Червенков, но хората го считаха за Семов. Същото се отнася и за сина му Георги и дъщерите му.

Петър Тодоров Семов паднал с кон, подплашен от яребици в Пиздица. Загинал на място.

Информатори: Никола Тодоров Семов – 67 год., Иванка Александрова Топалийска (Семова) - 65 год., Петра Илиева Ценева (Кюова) - 66 год.

Сивчовци:

Най-старият, за който се знае, е Иван. Негови синове са Марин, Горан, Тодор, Павел. Марин със семейството си се изселва във Враца. Павел отишъл да живее в Свражен. Тодор загинал във войните, оставил дъщеря Елена, която починала като мома. В Старото село останал Горан. Негови синове са: от първи брак Борис – без наследници и от втори брак Димитър със синове Иван и Младен и дъщери. Живели са в Старото село близо до дола, все още личат останките от къщата. Синовете на Димитър не живеят в Миланово, пребивават само временно. Не се знае от къде произхожда името на фамилията.

Информатори: Сава Ценова Сивчова (Влаова) - 92 год., Иванка Димитрова Сивчова (Делииванска) - 70 год.

Статковци:

Живели са в Ръжища, някои смятат, че са близки с фамилията Балатутовци. Носят името от Статко, баща на Паци, Ранко и Коца. Няма информация за наследниците на Паци. Ранко имал дъщеря, приел за зет Тодор Димитров Торомански, който онаследил фамилията, носят го и неговите синове. Останал във фамилията и тогава, когато първата му жена починала и той се оженил повторно.

Коца има син Георги и неговите синове носят името Статковци. Всички са изселени, главно с София. На старото местоживелище не е останал никой. Сега в м. Гувна живее сина на Тодор - Ванцети.

Информатор: Славка Георгиева Асанска (Статкова) - 69 год.

Сульовци:

Няма информация да са живели в Старото село. Ако това е било, то преселването в Русинов дел е станало много отдавна, най-късно в началото на 19 век. Най-старият, за който има информация, е Васил, роден около 1840 год. Негов син е Иван, следва Васил. Синове на Васил са Ангел и Иван. Синовете на Ангел Спас и Кръстю се изселват в Криводол.

Синове на Иван са Георги – изселен в Чирен и Горан, Димитър, Александър и Ангел –изселени във Враца. В Миланово остават да живеят дъщерите на Ангел и Иван – Славка и Христина, омъжени и живеят в други фамилии.

Не се знае произхода на името Сульовци.

Информатори: Иванка Александрова Топалийска (Семова) -65 год., Петра Илиева Ценева (Кюова) - 66 год.

Торомановци:

Най-старият, за който се знае, е Тодор. Негов син е Георги /Гьоша/. Тодор осиновил Димитър и Иван, синове на Цона Караконджов.

Синове на Георги са: от първата жена Илия – Димитър, Петър,Георги; от втората жена Господина Александър, Владин и Петър.

Синове на Димитър Тодоров: Тодор – отишъл зет в Статковци и приел тяхната фамилия и Александър и Иван.

Синове на Иван Тодоров: Тодор – оженил се и отишъл на къща при Санда Торбова, приел фамилно име Торбов. После приbral и баща си Иван да живее при него. Другият му син е Стоян, който отдавна се изселил.

Живели са в м. Гувна, няма информация да са живели на друго място. Не се знае от къде произхожда името на фамилията Торомановци. От турски “тороман” означава едър, груб, невъзпитан, недодялан млад човек.

В къщата на Димитър Тодоров Торомански през 1908 год.се открива училище за децата от м. Гувна. По това време същият е бил секретар - бирник в общината в Осиково..

Информатор: Пешо Александров Торомански – 60 год., Санда Младенова Караконджова – починала след интервюто.

Топалиовци:

Това е голяма Фамилия. Има предание, че са дошли от Орханийско /Ботевградско/, след като извършили зулум срещу турците. Наричали се ариани. Най-старият, който се знае,е Коца. Следват неговите синове Иван, Кръстю, Найден, Пенчо, Цветко, Лило. С името Топалиовци останали наследниците на Цветко. Негови синове са Никола и Илия. Дъщерята на Никола, Катерина, се омъжила за Цено Рагъов – това е връзката на Рагъовци с Топалиовци.

Известни са синовете на Илия – Цветко и Григор. Живели са в Старото село. Там останал Цветко, а Григор се преселил в м. Гувна. През 1912 год. е направена къщата в центъра на сегашното село, която все още стои, но е необитаема от много години.

Името Топалиовци носят и наследниците на Лило, които се заселват в горната част на м. Гувна, там създават малка махличка.

Изселници от Топалиовци има по различни причини на много места, главно в София.

Не се знае фамилията на родоначалника на всички – Коца. Не се знае също какво означава Топалиовци. От турски “топал” означава куц човек. Знае се, че в долния край на Старото село, там, където започва пътят за Шаварец, има място, което се казва Топаловото. Може би има някаква връзка с Топалиовци, но не можем да я докажем.

Информатори: Александър Цветков Алексов (Торбов) - 80 год., Илия Младенов Топалийски – 65 год., Гинка Димитрова Бръмбарова (Глухчова) - 80 год.

Торбовци:

Фамилията има един произход с Топалиовци. Това са наследниците на братята Кръстю и Иван, синове на Коца. Наречени са така, защото Иван постоянно ходел с торба на гърба. Казвали му “торбата” – с ударение на първата сричка. Към него отнесли и Кръстю.

Двамата братя заедно с наследниците получили фамилно име Торбовци. Живели в Старото село на № 53. Преселили се в м. Гувна – Иван в днешния център, а Кръстю в горната част, до Топалиовци, там, където са и днес къщите на Торбовци. Имало време, когато паралелно с Торбовци на наследниците на Кръстю казвали “шевринци” от торба шеварка – сравни:шевро означава обработена кожа или боя за обувки. От Торбовци има изселени на различни места по различни причини.

Информатор: Александър Цветков Алексов (Торбов) - 80 год.

Трольовци:

Едни сведения гласят, че винаги са живели в Ръжища, където и сега се намират къщите им. Други данни доказват, че са живели в Старото село. Кяна Чукалейска, която е от Трольовци, е оставила интересен разказ от майка си. Когато била бебе в люлка, в Старото село дошли турци и всички хора избягали в Коритски дол. В уплахата си майка ѝ я забравила. Върнала се за нея и я намерила невредима. Това означава, че наистина са живели в Старото село. Разказът не доказва точно къде са живели. Кога са се преселили не се знае. Сега от Трольовци почти не са останали в селото. Има изселници в Криводол, Лакатник и на други места.

На съвременниците са известни братята Димитър, Кръстю и Тодор. Последните двама се изселили в Криводол много отдавна. Синове на Димитър са Коца и Петко. Коца има син Петко, а Петко – син Димитър.

Не се знае произхода на фамилното име Трольовци.

Информатори: Никола Петков Режов – 98 год., Иван Петков Червенков – 88 год., Илия Димитров Жильов – 78 год.

Трупльовци:

Живели в Турийски дол, под завоя на шосето при Митрова кукла. Там били и кошарите им. Преместили се в Кат, не се знае кога. Известни са братовчедите Димитър и Петър. Димитър има син Младен и дъщери. Младен загива в Първата световна война и оставя дъщери. Иван Антонов Керейски се оженва за дъщерята на Младен Велика и приема фамилията Трупльов. Негови синове са Младен и Исая, които също са Трупльови.

Синове на Петър са Васил, Симеон и Милан. Васил има дъщери. Симеон има синове Георги, Петър и Васил. Георги се разболява в казармата и умира млад, Васил загива в Отечествената война, Петър няма наследници. Симеон Петров е ръководител на Септемврийското въстание в Осиково. След потушаването му престоява 13 години емигрант в Съветския Съюз. Милан е убит в септемврийските събития и на неговото име селото е преименувано в Миланово. Негов син е Цветко, художник - фотограф, изселен много отдавна.

Не се знае от къде произхожда името на фамилията Трупльовци.

Информатор: Асен Димитров Жильов -76 год.

Тужовци:

Живели са в Старото село, но не се знае точно къде. Техен имот има в местността Кръсто, закупен от Тодор Стефанов Червенков при преселването им и днес все още се нарича "тужовото". Заселват се в Ръжища в най-долния край на махалата над Градището. В далечното минало името на фамилията било Цековци. Във фамилията се появил разбойник, побойник и крадец, където минел, правел "пожар". Думата пожар се променила в "тужар" и оттам се появило името Тужовци. В Старото село в Средни дел има Цековото кладенче, в Ръжища, близо до Тужовци, също има Цеково кладенче.

Тужовци били имотни, тяхната къща е била с шинди на тавана, нещо рядко за това време. Най-старият, за който се знае, Стоян Тужов е бил участник в Сръбско-българската война. Синът му Кръстю разказвал, че неговите прадеди са участвали в строежа на черквата.

В края на 19 век настъпва упадък на фамилията. Бащата на Кръстю, Стоян остава вдовец с три малки деца и трябва да се грижи сам за тях.

Кръстю и двамата му братя са участвали във войните, като Горан и Георги загиват на Добруджанския фронт. Преселват се от Старото село в Ръжища около 1890 год. От Тужовци има изселници в Буковец и Каменяк, Шуменско.

Информатор: Георги Николов Кръстев Тужов – 63 год.

Фарковци:

Живели в Ръжища в местността Дворовете над Пешуновци. Изселват се много отдавна в Криводол. Иван Петков Червенков смята, че Фарковци и Зоровци са от един произход.

Информатори: Никола Петков Режов – 98 год., Иван Петков Червенков – 88 год.

Цинцаровци:

Най-старите, за които се знае, са Стоян и неговия син Кръстю. Синове на Кръстю са:

Величко – много едър и силен, разболял се в казармата и починал млад.

Петър има син Кръстю. Неговият син Огнян живее във Враца, в последните години се завръща в Миланово.

Иван има дъщеря след като загубил много деца поради генетично заболяване.

Георги няма наследници. Цветко има син Венелин.

Димитър живял в София и Криводол, известен с псевдонима “Хаджи Калчо”.

Тодор е роден през 1914 год. Има син Венчо и дъщеря.

Цинцаровци са живели в Старото село. От един произход са с Рунчовци и Макарчовци – фамилията Чаушовци. Имотите им навсякъде са в съседство. Преселването от Старото село в Котлината е станало много отдавна, вероятно преди Стоян. Там били кошарите със стоката и вероятно и колиби за живеене. Кръстю прави къща, покрита със слама. През 30-те год.на 20 век достроява на къщата и я покрива с цигли.

Наливали вода от извор в Дупнивръшкото землище и имали проблеми за това. В Ръжища и на Градището имали имоти в съседство с Макарчовци и Рунчовци.

В Ръжища живее друг клон на Цинцаровци. Известен е Пацо Цинцарски, който причаквал турците на пътя над Нодината варница, убивал ги и ги ограбвал. Негов син е Марин. Син на Марин е Анто. Синове на Анто са Симеон, Цветко и Георги. Симеон има син Богомил, а Цветко синове Митко и Александър. Георги няма наследници.

Връзката между двата клона Цинцаровци не е известна, вероятно е далечна, но е очевидна от съседството на имотите. През зимата овцете на Кръстю зимували в Градишкия подмол в Ръжища.

Информатори: Венчо Тодоров Цинцарски, Огнян Кръстев Цинцарски.

Червенковци:

Най-старият, за който се знае, е Иван, роден в началото на 19 век. Негови синове са Стефан, Герго и Кола. Синове на Стефан Иванов са:

Тодор – няма свои деца, осиновил Георги от Куверковци.

Иван – синове Кръстю, Никола, Цветко, Тодор. Последният починал млад и няма наследници.

Синове на Герго Иванов са Стефан и Петко. Синове на Стефан Гергов : Лило – Петко, Иван, Исай; Иван – син Кола, изселил се в Криводол; Цветко – Кола, Тодор, Александър, Цветан.

Синове на Петко Гергов: Георги – Димитър, Петър; Коца – Георги, Александър; Иван – Цветан.

Син на Кола Иванов е Богдан. Негови синове са: Кола – Борис, Петър, Тодор, Спас; Георги – Асен, Акдийди; Иван – Цветан, Величко.

Червенковци са живели в Старото село в старото поселище и в Говежги дол. Герго и Кола се изселили преди освобождението в Ръжища, а Стефан останал в Старото село. За произхода на името има две предания. Едното е, че някой боледувал от червенка и никой не вярвал, че ще оцелее. Съседите го прогонили и той се преместил в най-горния край на селището. Човекът оцелял и започнали да го наричат “Червенко” и от там Червенковци. Другото предание е, че мъжете в тази фамилия били червендалести. От Червенковци има много изселени на различни места.

Информатори: Иван Петков Червенков – 88 год., Еленка Иванова Червенкова (Режова) -76 год.

Чукалеовци:

Живели в Старото село и когато се преселили, продали имота на Вълчовци. Не се знае точно къде е била къщата им. Преместили се на мястото, където сега е къщата на Никола Димитров Топалийски, преди Припор. Там живяла баба Кремена Чукалейска, която гледала над 100 тръвни кошери. По онова време имало липа, която стои и до днес. Преселили се в Припор, а на това място дошли някои Дацовци, които продали имота на Топалиовци.

Най-стариат, за който се знае, е Тоша, живял през 18 век. След него са Христо, Тодор и други. Докато живели в Старото село, някой от фамилията хилядил, т.е.достигал до 1000 броя добитък – едър и дребен. Който имал такова постижение, се качвал на чуката и го обявявал.

Този от фамилията Чукалеовци достигал до 1000 бройки три пъти и започнали да му казват

“Чуката” и от там Чукалеовци, което означава, че на “Чуката” богатството се лее. Мъжките и яловите животни карали в Цариград и там ги продавали. По-старо фамилно име не се знае.

Преселването е станало преди Освобождението.

Информатор: Димитър Александров Чукалейски – 70 год

Шуликовци:

Шуликовци са живели във Влатино селище. При обработка на нивите намирали керамични съдове и водопроводни тръби. Най-стариат, за който се знае, е Симеон. Негови синове са Стамен и Русим. Синове на Стамен са: Петър – Младен, Максим, Димитър; Теодосий –син Цветан. Теодосий е столетник.

Синове на Русим: Димитър – Георги; Симеон – Димитър, Цветко, Иван. Русим и наследниците му се изселват в Лакатник преди средата на 20 век.

В Миланово живеят наследниците на Петър Стаменов – Петър Младенов и Максим Петров-Петър живее в старото поселище в Мрамор, а Максим в м. Гувна. Не се знае какъв е произходът на името Шуликовци. Думата “шуле” с ударение на втората сричка означава керамичен съд за ракия, барде, с което се ходи на годож на мома. Предполага се, че Шуликовци и Горчовци са от един произход поради близостта на имотите им в Проклетията, Друмо, Соколец, Сульова могила.

Информатор: Максим Петров Стаменов Шуликов – 78 год.

Стари фамилни имена и съответните им по-нови имена:

Пирковци – Глухчовци
Пилафковци – Ружинци
Лилчовци – Асановци
Ланжовци – Режовци
Лигльовци – Боновци
Баицовци – Караконджовци
Паздерковци – Жильовци
Дандуровци – Йошинци
Факировци – Ангеловци, Карамеловци
Цековци – Тужовци
Чаушовци – Макарчовци, Рунчовци, Цинцаровци
Мешинковци – Анджиовци

Фамилните имена са произлезли по няколко начина:

1. От лично име – Ангеловци, Василковци, Канинци, Ружинци, Начковци, Пенчовци и др.
2. От прозвища на хора – Торбовци, Вячовци, Червенковци, Факировци, Баберковци, Делиивановци, Рунчовци, Бърцовци и др.
3. От това, че някой ходил на работа някъде – Влаовци, Анджиовци, Стамболиите и др.
4. От занаята и поминъка на някои хора, които са станали първоносители на прозвището - Чукалеовци и др.
5. Ако фамилните имена Диновци, Кунчовци, Семовци, Йошинци, Пандовци, Гацинци и др. са производни на личните имена Дино, Кунчо, Семо, Йоша, Пандо, Гацо и др., това означава, че са стари фамилии, тъй като такива лични имена след 1880 год. няма. Това е видно от църковните регистри след тази година, с които разполагаме.

Познатите ни фамилни имена са започнали да се образуват през 19 век и са свързани с упадъка на Османската империя, която по това време върви към своя залез.

За много фамилни имена нямаме обяснение. От наблюдението сме установили, че едно фамилно име се поражда и налага, ако във фамилията се появи личност – жена или мъж, с по-особени качества – физически и духовни. С действията и поведението си тази личност се явява като предводител и всички възприемат нейното име като име за всички наследници. Напр. Ружинци от Ружа, Дафининци от Дафина, Ангеловци от Ангел, Василковци от Васил, Гецинци от Геца, Влаовци от Влао /работил във Влашко/, Делиивановци от Дели Иван и т.н.

Големи фамилии са развили семействата, които са имали повече момчета, защото фамилното име се онаследява по мъжката линия. Момчетата отиват в друго семейство и приемат неговото фамилно име. Момчетата дори не са имали право на наследство, освен ако имот или други материални облаги се дадат като мираз /зестра/. Някои фамилни имена са изчезнали именно заради това, че в семейството са се раждали предимно момчета.

Фамилно име може да се изгуби или забрави във времето. Причините за това могат да бъдат няколко.

1. Ако сред наследниците няма мъже –напр. Мицовци, Миовци, Куцановци и др.

2. Ако членовете на фамилията се изселят и в населеното място не остане никой, хората ги забравят. Обикновено казват: "Имаше ги, но сега ги няма" – напр. Лисичковци, Балатутовци, Митинци, Фарковци и др.

3. Ако старото фамилно име се замени с ново, след време първото се забравя – напр. Пилафковци – Ружинци, Факировци – Ангеловци, Баицовци – Караконджовци, Цековци –Тужовци и др.

4. Когато носителите на дадено фамилно име не желаят да го употребяват, защото не го харесват или се срамуват от него или не чувстват нужда от такова име, то постепенно се забравя от поколенията. В Миланово това е масово явление. Днешните хора допускат грешка и изоставят звучните фамилни имена без да се замислят, че чрез името ще ги познаят от къде са и кои са. Утвърдени и употребявани фамилни имена са Динови, Зорови, Дафинови, Трупльови, Жильови, Бърцови и др.

Преселванията на цели фамилии или части от фамилии в райна на землището са започнали още по време на турското робство. От историята знаем, че силата на властта в турската империя отслабва през 19 век поради цялостен упадък на самата империя. Това дава смелост на населението да предприеме мерки за подобряване на икономическото и социалното си положение чрез разселвания из района. Това води след себе си и до създаване на нови фамилии и съответно на фамилни имена.

В края на 19 и началото на 20 век части от фамилии или цели фамилии се изселват главно в селата в Северна България. Масови изселвания се наблюдават и след средата на 20 век след създаване на ТКЗС и липса на работа в селото. Това намалява или обезлюдява много фамилии. Така например махала Русинов дел се изселва във Враца, Криводол и др.селища. Нямаме наблюдение на това, дали изселилите се запазват фамилните си имена в новите си поселища. Със сигурност можем да кажем, че Семовци запазват фамилното си име в Криводол.

От фамилиите Рагъовци, Топалиовци и Гацинци няма изселени в селата на Дунавската равнина.

През втората половина на 20 век и особено през 80-те и 90-те години наследници на почти всички фамилии напускат селото, някои поради женитба, други поради липса на работа.

Голяма част от тях не са скъсали корените си окончателно, връщат се в родното място при различни поводи. Връщат се дори и тези, които нямат свои близки, посещават родните къщи и ги използват за почивка.

От езикова гледна точка фамилните имена имат свои особености. Завършват на наставките –овци и –нци – Червенковци, Канинци. Когато се употребяват заедно с личното име, завършват на –ов и –ин – Червенков, Канин. Противно на правилата на съвременния книжовен език имената, които имат в корена си звуковете ж, ч, ш или мека съгласна се изговарят и пишат с наставка – ов вместо с –ев – Рунчов вместо Рунчев, Крънчов вместо Крънчев, Рагъов вместо Рагев и т.н. Някои от имената, които завършват на наставка –овци при съчетаване с личното име завършват на –ски. Например: Топалиовци – Топалийски, Делиивановци – Делиивански и др.

От наблюденията, които сме направили над различни документи от миналото църковни регистри, летописни книги на училището, архивни документи от Врачанския регионален архив и др.- установяваме, че хората от

Миланово задължително са се подписвали с фамилните си имена. Това в голяма степен улесни нашата работа. Колко хубаво би било, ако нашите съвременници осъзнаят голямото значение на фамилното име.

Материалите събра и описа Цветана Ангелова Динова
с. Осиково – Миланово - 2009 година